

Στον *πρέσβη της χαράς* - Γιώργο
και στο *βασιλιά* - Μάρκο

Φ.Α.Π.

ΔΩΡΟΒΡΟΧΗ

Εικονογράφηση: Πέτρος Μπουλούμπασης
Διόρθωση: Αντωνία Κιλεσσοπούλου

© 2008, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., Φ. Αλεξοπούλου-Πετράκη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής
τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

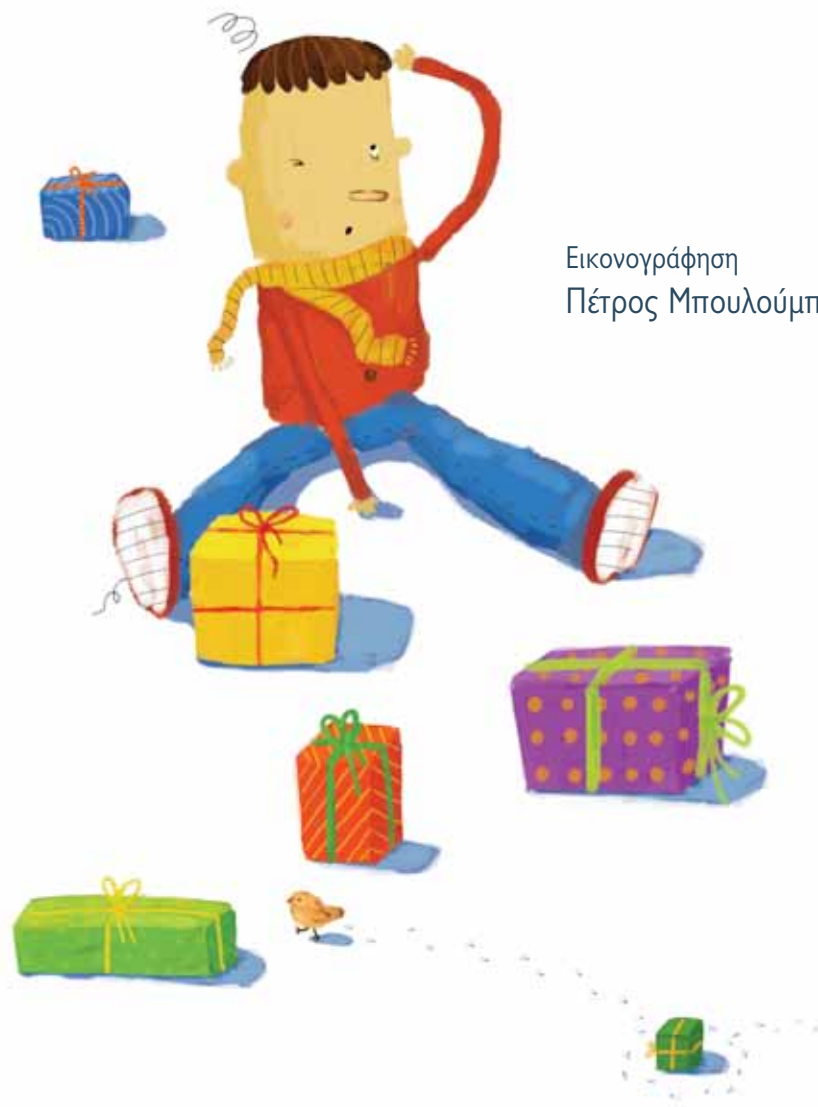
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ
Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

www.epbooks.gr

ISBN 978-960-412-888-4

ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ-ΠΕΤΡΑΚΗ

Δωροβροχή

Εικονογράφηση
Πέτρος Μπουλούμπασης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Έχει παντού χιόνια!

Μια παρέα παιδιών περπατάει προς το παρκάκι του σχολείου με γέλια και πειράγματα.

Ξαφνικά, ένα χρωματιστό κουτί –ένα δώρο– προσγειώνεται από το πουθενά στο κεφάλι του Μάρκου: «Μ π α π !».

-Όχου, όχου, το κεφαλάκι μου!

Δεν ήταν τόσο το χτύπημα, όσο το ξάφνιασμα που ένωσε.

Και να σου βρέθηκε με το κουτί στην αγκαλιά, να τρίβει το πονεμένο του κεφάλι.

Όλη η παρέα κοιτάει προς τα πάνω (γιατί, όπως όλοι ξέρουν, όταν κάτι πέφτει, έρχεται από ψηλά). Τίποτα! Μόνο πυκνά συννεφάκια φορτωμένα χιόνι.

-‘Αντε, τυχερέ! Βρέχει δώρα! ήέει γελαστά ο Χρήστος, ο κολλητός του Μάρκου, και πάει να πάρει το «δώρο».

-Όχι, όχι! Άφυσέ το, είναι ΔΙΚΟ ΜΟΥ, φωνάζει ο Μάρκος κακότεροπα.

Τρίβοντας το πονεμένο του κεφάλι και σφίγγοντας το «δώρο» στην αγκαλιά του, συνεχίζει το δρόμο του.

Καθώς οι φίλοι του τον παρακολουθούν να απομακρύνεται, γίνονται μάρτυρες μιας δεύτερης προσγείωσης: «Μ π α π! ». Ένα μικρότερο κουτί με χρωματιστό περιτύλιγμα πέφτει στο πόδι του Μάρκου.

-Όχου, το ποδαράκι μου!!

Όλοι ξανακοιτούν τον ουρανό. Μα και πάλι τίποτα. Μόνο μικρά χιονάκια στροβιλίζουν στον αέρα.

Ο Χρήστος τρέχει να βοηθήσει το φίλο του, αλλά ο Μάρκος βουτάει στην αγκαλιά του και αυτό το «δώρο» και φωνάζει πάλι:

-Όχι, όχι, μη! Και αυτό είναι ΔΙΚΟ ΜΟΥ!

-Καλά, εντάξει. Δε σ' το παίρνω! Να βοηθήσω ήθελα.

-Δε βλέπουμε κανέναν γύρω, ήρθαν στο κεφάλι και στο πόδι μου. Είναι ΔΙΚΑ ΜΟΥ, Χρήστο, γκρινιάζει ο Μάρκος και, κουτσαίνοντας, συνεχίζει την πορεία του.

Η υπόλοιπη παρέα, μπερδεμένη, γελάει αμήχανα με το κουτσό του περπάτημα, ώσπου ένα τρίτο χρωματιστό κουτί «Μ π α π !» βρίσκει το Μάρκο, στο χέρι αυτή τη φορά.

-Όχου, το χεράκι μου!! Γκρινιάζει, αλλά ταυτόχρονα αγκαλιάζει άπληστα και αυτό το «δώρο», αφού με μια γρήγορη ματιά βεβαιώνεται ότι έρχεται από τα σύννεφα.

-Ξέρουμε, ξέρουμε! Είναι ΔΙΚΟ ΣΟΥ, ήέι ο Ευθύμης

-το πειραχτήρι της παρέας- και τον προσπερνάει επιδεικτικά. Φαίνεται, ο Άγιος Βασίλης συμπαθεί τους αντιπαθητικούς και προσπαθεί να τους εξοντώσει με «Δωροβροχή»!

Τα υπόλοιπα παιδιά βρίσκουν πολύ αστεία την ιστορία της Δωροβροχής, αλλά, ενοχλημένα από την άσχημη συμπεριφορά του Μάρκου, τον αφήνουν μόνο του και τρέχουν να παίξουν.

«Μπαπ!, Μπαπ!, Μπαπ!, Μπαπ!»

Τέσσερα απαντά «μπαπ» τους κάνουν να στρέψουν τα κεφάλια και να δουν το Μάρκο -καθισμένο καταγής- πλουσιότερο κατά τέσσερα χρωματιστά κουτιά με δώρα, αλλά και τέσσερα ακόμα καρουμπαλάκια.

Ο Μάρκος ανοίγει τα χέρια του και αγκαλιάζει όλα τα δώρα,
για να μην του τα πάρουν.

Οι φίλοι του, αγανακτισμένοι, του γυρνούν την πλάτη και αρχίζουν
το παιχνίδι.

Αυτός σηκώνεται και, κουτσαίνοντας και φορτωμένος ένα βουνό
δώρα, γυρίζει προς το σπίτι του.

-Δε σας έχω ανάγκη! Έχω τα δώρα ΜΟΥ! φωνάζει κοροϊδευτικά.

Μόλις φτάνει σπίτι, ταλαιπωρημένος αλλά χαρούμενος,
έχει να αντιμετωπίσει τα ίδια από τα αδέρφια του:

-Τι μας έφερες, Μάρκο; Για να δούμε, για να δούμε! φωνάζουν
με μια φωνή ο Γιώργος και η μικρή Πηνελόπη.

-Είναι ΔΙΚΑ ΜΟΥ, ΟΛΑ! είναι η απότομη απάντησή του.

Το βράδυ τον βρίσκει μόνο στο δωμάτιό του, στριμωγμένο με τα δώρα στο κρεβάτι του. Ούτε να κοιμηθεί δεν έχει χώρο. Η μαμά έρχεται για το φιλή της καληνύχτας. Του το δίνει όρθια, γιατί δε χωράει δίπλα του.

-Μαμά..., μανούλα, ήέει παραπονιάρικα, αλήθεια σάς είπα για τη Δωροβροχή...

-Ναι, Μάρκο μου, αηλά δεν είναι κρίμα, για μερικά δώρα, να μαλώσεις με τους φίλους και τ' αδέρφια σου; Έτσι κι αλλιώς, ο Αϊ-Βασίλης ποτέ δεν αφήνει κανέναν παραπονεμένο... Όνειρα γλυκά, καρδιά μου!

Στο μισσοκόταδο του δωματίου του, αναλογίζεται τα λόγια της και τη μέρα του.
Δεν έχει κανένα κέφι να ανοίξει ούτε ένα από τα αναπάντεχα δώρα του.
Ένα δάκρυ που κυλάει στο μάγουλό του –αστραφτερό σαν αστεράκι– τον
ξαφνιάζει και τον κάνει να σηκωθεί και να πάει στο παράθυρό του: να δει το
φεγγάρι για παρηγοριά! Μα τι βλέπει στον κήπο;
Ένα μικρό ελαφάκι τρέχει ανάμεσα στους χιονισμένους θάμνους, σαν κάτι να
ψάχνει! Το ελαφάκι δείχνει πολύ ανήσυχο...
Το παιδάκι ανοίγει σιγά σιγά το παράθυρο.

-Ψιτ, ελαφάκι! Ψιτ! Σε σένα το ήέω! φωνάζει δειλιά.

Το ελαφάκι έρχεται κοντά και κάτι αστραφτουήζει και στο δικό του μαγουηάκι. Κι άηλο δακρυάκι-αστεράκι!

-Γεια σου, παιδάκι. Μήπως είδες κάτι δωράκια; (Μην ξεχνάμε πως είναι μια μαγική χριστουγεννιάτικη νύχτα και όλα μπορούν να συμβούν.)

-Δωράκια; Σε χρωματιστά κουτιά;

-Ναι, ναι! Και με φιόγκους...

-Βαριά βαριά;

-Ναι, ναι! Και «κουδουνιστά» αν τα κουνήσεις...

-Και να είναι επτά;

-Ναι, ναι! Επτά συνοηικά... Μα πού το ξέρεις; ρωτάει το ελαφάκι.

-Εγώ πού το ξέρω ή εσύ τι τα ψάχνεις; ανταπαντάει ο Μάρκος.

-Πες μου εσύ πρώτα, για να σου πω, ήέει πεισματικά το ελαφάκι, και ο Μάρκος -που έχει εντυπωσιαστεί από το πολυηολγάδικο ελαφάκι- ανοίγει με μια κίνηση την κουρτίνα του παραθύρου του διάπλητα και δείχνει με το δάχτυλό του το βουναλάκι με τα δώρα στο κρεβάτι του: Να!

Το ελαφάκι ενθουσιάζεται -ναι, είναι αυτά που ψάχνει- και χοροπηδάει χαρούμενο.

-Σ' ευχαριστώ, ΦΙΛΕ ΜΟΥ, που τα πρόσεχες! Με έσωσες! Θα σου χρωστάω πάντα χάρη γι' αυτό!

Η ηέξη ΦΙΛΕ γλυκαίνει αμέσως την καρδούλα του Μάρκου.

-Έλα! Βοήθησέ με να τα βάλω στο σακούλι μου, για να τα επιστρέψω στο έλκηθρο του Αϊ-Βασίλη πριν με πάρουν μυρωδιά. Προσπάθησα να χωθώ κρυφά στο έλκηθρο -ξέρεις, ο μπαμπάς μου είναι ο πρώτος μεγάλος τάρανδος από αριστερά-, για να πάω μαζί τους, και με τα ποδαράκια μου έσπρωξα τα δώρα έξω... και «μ π α π» πέσαν στη γη...

-Ναι, έλα να σε βοηθήσω να τα πάρεις. Πάρ' τα ΟΛΑ, φίλε μου. Δεν τα χρειάζομαι καθόλου. Μόνο... να! Μην χαθείς. Να ξανάρθεις να με δεις. Θα σε περιμένω... Καλό σου ταξίδι!

... και τα δύο δάκρυα έγιναν δυο λαμπερά αστεράκια ψηλά στον ουρανό και φωτίζουν την όμορφη νύχτα που μοιράζει τα δώρα του ο Αϊ-Βασίλης...

Φραντζέσκα Αλεξοπούλου-Πετράκη

Σπούδασε Σκηνογραφία-Ενδυματολογία και είναι απόφοιτος του τμήματος Παιδαγωγών-Νηπιαγωγών. Το πρώτο της εικονογραφημένο παιδικό βιβλίο *Φίλοι; Φως-Φανάρι!* τιμήθηκε με το βραβείο Πηγελόπης Μαξίμου από τον Κύκλο του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου (2006) και το Κρατικό Βραβείο Εικονογράφησης 2006 (εικονογράφος: Μαρία Τζαμπούρα). Το δεύτερό της βιβλίο *Θέλω να γίνω ήρωας!* ήταν ένα από τα εννιά παιδικά βιβλία της short list των βραβείων του λογοτεχνικού περιοδικού *Διαβάζω*. Κατοικεί στην Πεύκη με το σύζυγό της και τους δύο γιους τους και αγαπά να ασχολείται με την Ικεμπάνα.

Πέτρος Μπουλούμπασης

Σπούδασε Γραφιστική στο ΤΕΙ Αθήνας. Παρακολούθησε από μικρή ηλικία μαθήματα ζωγραφικής, με δάσκαλο το ζωγράφο Γιάννη Αδαμάκη. Έχει τιμηθεί με έπαινο εικονογράφησης στα ΕΒΓΕ 2007, καθώς και με το Κρατικό Βραβείο Εικονογράφησης 2007. Διδάσκει γραφιστική σε ιδιωτικά ΙΕΚ. Μαζί με τη Σοφία Τουλιάτου αποτελούν τη δημιουργική ομάδα *magikpencil*. Στον ελεύθερό του χρόνο τού αρέσει να κάνει ό,τι περίπου και στο «μη ελεύθερο»!

